

A Fővárosi Ítéltábla a Török & Asztalos Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Asztalos Éva ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a Váraljai & Almási Ügyvédi Iroda (fél címe., ügyintéző: dr. Almási Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen élettársi vagyonszövetség megszüntetése iránt indított perében a ... Környéki Törvényszék 2015. március 19. napján meghozott 27.P.24.406/2013/26. számú ítélete ellen a felperes részéről 27. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 500.000 (Ötszázezer) forint másodfokú perköltséget, és az államnak felhívásra 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított, és a fellebbezés elbírálása szempontjából jelentős tényállás szerint a felek 2001. október hónapban ismerkedtek meg. A felperes élettársával élt a ... utca 23. szám alatti lakásában, az alperes pedig gyermekével együtt szüleinek ... ingatlanában lakott.

Megismerkedésükkor az alperes jelentős vagyonnal rendelkezett. 1989-től 1996-ig ... könyvkereskedései voltak, majd ezt követően a meglévő üzleteit bérbe adta.

Az alperes 2002. január 10. napján vásárolta meg és 2002. május hónapban vette birtokba a ..., belterületi fekvésű, 96., 97., 98., 99., 100. és 105. hrsz.-ú, ..., ... utca 28. szám alatti ingatlanokat. A vételárat az alperes saját vagyonából fizette meg és saját vagyona felhasználásával újíttotta fel az épületeket. Először egy 150 m²-es és egy 50 m²-es önálló lakrészt tartalmazó épületet újíttott fel. Ez az épület 2002. szeptember-október hónapban került lakható állapotba. A felek a nagyobb alapterületű lakásba költöztek, ekkor kezdődött az élettársi kapcsolatuk. A kisebb lakásba pedig az alperes állandó ápolásra szoruló édesanyja és az ápolást biztosító nagynénje költözött, aki a felek háztartásának vezetését is ellátta 2003 tavaszáig.

A felperes 2002. január hónapig aneszteziológus szakasszisztensként dolgozott, majd 2003 decemberéig nem állt munkaviszonyban. 2003 decemberében létesített munkaviszonyt a ... Kft. által működtetett gyorsbüfében, mint alkalmazott eladó.

A felperes munkaviszonyból származó jövedelme 2002. évben 90.240 forint, 2003. évben 254.625 (havi 21.218) forint, 2004. évben 689.906 (havi 57.492) forint, 2005. évben 755.334 (havi 62.945) forint, 2006. évben 813.661 (havi 67.805) forint, 2007. évben 1.032.027 (havi 86.002) forint, 2008. évben 1.529.305 (havi 127.442) forint, 2009. évben 1.521.461 (havi 126.788) forint, 2010. évben

1.871.315 (havi 155.924) forint volt.

Az ingatlanok felújítási munkáiban az alperes fizikai munka végzésével hétköznapi reggeltől késő délutánig részt vett. Hétvégén a vasárnapi napot a felek gyermekeikkel együtt töltötték. A hétvégi programokat, bevásárolásokat, nyaralásokat az alperes fizette. Az alperes alkalmazásában állt 2004 nyaratól ..., aki kerti munkát végzett, a háztartásban segített, takarította a felek lakrészét is, az alperes ruháit is vasalta. Minden építkezéssel kapcsolatos kiadást az alperes viselt, amelyhez szükséges anyagi eszközök az élettársi kapcsolatot megelőzően keletkezett megtakarításából és üzletrészei bérbeadásából rendelkezésére álltak.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy élettársi vagyonszövetség címén megszerezte a ... 96., 97. és 98. hrsz. alatti ingatlanoknak, valamint 1 db 22 személyes étkezőasztalnak a hozzátartozó 20 db széknek és 2 db trónszéknek, konyhabútornak és pultoknak az $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadát.

A közös tulajdon megszüntetését úgy kérte, hogy a bíróság a felperes $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadát az ingatlan esetén 96.250.000 forint, az ingóságok esetén pedig 5.000.000 forint megváltási ár 60 napon belül történő fizetésével adja az alperes tulajdonába. A megváltási ár teljesítési határidőn belül történő kifizetésének elmaradása esetén a közös tulajdon árverési értékesítés útján történt megszüntetését kérte.

Keresetének ténybeli alapjául arra hivatkozott, hogy 2002. január 16. napjától 2010. július 31. napjáig élettársi kapcsolatban éltek. Ebben az időtartamban történt az alperes különvagyonában álló ingatlanoknak az átépítése, amelyben saját munkájával részt vett és amelyhez felhasználták a munkaviszonyból származó bevételét.

Az építkezés teljes bekerülési költségét 385.000.000 forintban határozta meg. 2002. májustól 2003 decemberéig, 570 napon keresztül, napi 8 óra segédmunkát végzett az építkezésen, amelynek napi értéke 4.400 forint, teljes értéke pedig 2.508.000 forint. A 2003. decembertől 2010 júliusáig terjedő időszakban az építkezéshez a segédmunkájával történő hozzájárulását napi 4 órában, 6 év 7 hónapra összesen 5.214.000 forintban határozta meg. Az építkezésben végzett munkájának értéke tehát 7.722.000 forint volt, amely a 385.000.000 forint bekerülési költségnek a 2%-a. Ezért az ingatlan 900.798.000 forint forgalmi értékéből a felperest 2%, azaz 19.596.000 forint illeti meg.

Hozzájárult az építkezéshez az együttélés alatt szerzett jövedelmének, mint különvagyonának fele részével, 3.360.400 forinttal.

Javára kérte elszámolni az élettársi közös vagyonból elért ingatlanok értéknövekedésének $\frac{1}{4}$ részét, azaz 192.500.000 forintot.

Ezen számítás alapján a saját és közös vagyoni hozzájárulás alapján a felperest megillető 215.456.400 forint értéknövekmény (19.596.000+ 3.360.400+ 192.500.000) a teljes, 900.798.000 forgalmi értéknek a 24%-a, amely javára 24/1000 tulajdoni hányad megszerzését jelenti.

Kérte ezen túlmenően a 2002. január 1. napjától 2010. július 31. napjáig általa elvégzett háztartási munka havi 80.000 forint ellenértékének megtérítését, összesen 8.240.000 forint összegben.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy 2002. szeptember, október hónaptól kezdődően 2010. július 31. napjáig élettársi kapcsolatban éltek. Állította azonban azt, hogy az ingatlanokat saját vagyonának felhasználásával vásárolta és saját vagyonából történt az ingatlanok átépítése is. Abban a felperes sem saját munkájával, sem pénzbeli hozzájárulásával nem vett részt. A felperes nem végzett háztartási munkát, azt háztartási alkalmazottak végezték el.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a felek élettársi kapcsolata mely időszakban állt fenn; a felperes állításának megfelelően 2002. január 16-án, vagy az alperes által elismert 2002. szeptember vége, október eleji időpontban kezdődött.

A felperes ellentmondásos nyilatkozatára tekintettel nem látta bizonyítottnak az élettársi kapcsolat alperes által elismert időpontnál korábbi kezdetét, ezért azt állapította meg, hogy a felek 2002. szeptember végétől, október elejétől, 2010. július 31. napjáig éltek élettársi kapcsolatban.

A Ptk. 578/G. § (1) bekezdés alapján vizsgálta a felek szerzésben való közreműködésének arányát, és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt állapította meg, hogy a felperes a perben nem bizonyította az építkezés során kifejtett személyes munkavégzésének, munkaszervezésének, anyagfuvarozási tevékenységének és a háztartásban végzett munkájának olyan mértékét, amely a szerzésben való közreműködését megállapíthatóvá tette volna.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felek életvitelének annyiban sajátosnak tekinthető, hogy az alperes korábbi vállalkozásai révén jelentős vagyont halmozott fel az élettársi kapcsolat létrejöttéig és ez a vagyon lehetővé tette a perbeli ingatlan megvásárlását és annak felújítását. Ebben a sajátos életvitelbe beletartozott az is, hogy a felperesnek nem volt szüksége jövedelemszerző tevékenység folytatására, illetve amikor ilyen tevékenységet folytatott, az csak olyan bevételt eredményezett, amely még saját maga és gyermekének létfenntartásával járó kiadásokat sem fedezte. A felperes tehát állításával szemben nem rendelkezett olyan jövedelemmel, amely lehetővé tett volna, hogy a közös kiadásokhoz és az ingatlan felújításához hozzájáruljon.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett. Fellebbezésében azt kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára. Fellebbezése érdemben tartalmilag az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult.

Állította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helytelenül és okszerűtlenül mérlegelve jutott arra a következtetésre, hogy a felek élettársi kapcsolata csak 2002. szeptember végén kezdődött. Állította azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a tényállás felderítési, valamint a Pp. 3. § (3) bekezdésében, a 141. § (2) bekezdésében előírt tájékoztatási, illetve a Pp. 221. § (1) bekezdésben foglalt indokolási kötelezettségének.

Az elsőfokú bíróság megsértette a bizonyítási teherrel kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségét is, ugyanis a bizonyítási teherrel tájékoztatta a feleket, de arról nem, hogy a bizonyítás sikertelenségének milyen következményei vannak. A rendelkezésre álló adatok alapján is megállapítható, hogy az ingatlanokban több százmillió forint vagyonszaporulat keletkezett, amely összecszerűségének megállapítása szakértő hatáskörébe tartozik. Tájékoztatni kellett volna az elsőfokú bíróságnak a felperest a szakértői bizonyítás szükségességéről.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a feleket nem figyelmeztette a jóhiszemű pervitel követelményére, valamint meghallgatásuk előtt nem tisztázta a tanúk esetleges elfoglaltságát. Sérelmezte az elsőfokú ítéletnek azt a megállapítását, hogy az alperes korábbi élettársával is épített üzleteket a ... aluljáróban, amely üzletekből származó bérleti díjak is az alperes jövedelmét jelentették. Az elsőfokú bíróság ebben a körben a tényállást kizárólag az alperes személyes előadására alapította és nem tisztázta, hogy az alperes és korábbi élettársa között milyen mértékben oszlott meg az üzletekből származó bérleti díj. Iratellenesnek tekintette az elsőfokú ítélet azon megállapítását is, hogy az alperes fia 2003-ban a később a ... Kft. által működtetett üzlethelyiséget az alperesnek visszaadta, aki a korábbi könyvesboltot büfévé alakította. Ebben a körben az elsőfokú bíróság elfogadta az alperes okirati bizonyítékokkal alá nem támasztott előadását, szemben a felperesnek azzal az előadásával, hogy az alperes csupán tulajdonosa volt a ... Kft.-nek és nem ügyvezetője.

A fellebbezésben kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság anélkül állapította meg, hogy az alperes saját vagyonából folytatta a felújítási munkálatokat, hogy megkövetelte volna az alperestől annak bizonyítását. Az alperes az eljárás során csupán a vagyonát igazoló számlakivonatokat csatolt, amelyek azonban nem alkalmasak annak bizonyítására, hogy a számlákon lévő összegeket az alperes a per tárgyát képező ingatlanok felújítására fordította. Az alperes a perbeli időszakban nem rendelkezett jövedelemmel, ezért nem állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság milyen tényekre alapította azt a megállapítását, hogy az alperes viselt minden építkezéssel kapcsolatos kiadást, amelyhez szükséges anyagi eszközök rendelkezésére álltak az üzletrészek bérbeadásából, valamint korábbi megtakarításaiból.

Fellebbezési érvelése szerint az élettársi kapcsolat fennállása alatt szerzett vagyonszaporulatra a közös szerzés vélelme érvényesül. Ezért vizsgálnia kellett volna az elsőfokú bíróságnak, hogy a felek együttélése alatt milyen vagyonszaporulat keletkezett, a vagyonszaporulat létrejöttét mennyiben segítette a felek különvagyona és hogyan valósult meg az élettársak közös szerzése. A felperes bizonyította, hogy az életközösség szinte teljes időszaka alatt keresettel rendelkezett, ezzel szemben az alperes nem bizonyította az élettársi együttélés alatti jövedelemszerző tevékenységét. Azt bizonyította, hogy volt megtakarítása, de azt nem, hogy megtakarítását a felújítási munkákra költötte. A rendelkezésre álló bizonyítékok helytelen mérlegelésével állapította meg azt az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes nem végzett olyan mértékű építési és háztartási munkát, amely a szerzésben való közreműködésének aránya során figyelembe vehető.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A felperesnek az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezése alaptalan.

A Pp. 252. § (2) bekezdése alapján eljárási hiba miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének kizárólag akkor van helye, ha az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt a tárgyalás megismétlése szükséges. A Kúriának az ítélet hatályon kívül helyezésével kapcsolatos egyes kérdésekről szóló 1/2014. (VI.30.) PK véleménye szerint a jogalkotó az elsőfokú eljárásra irányadó eljárási szabályok megsértésének tulajdonít jelentőséget, amennyiben azok olyan lényeges eljárási szabálysértésnek minősülnek, hogy szükségessé teszik az elsőfokú eljárás megismétlését vagy kiegészítését. Ez pedig akkor állapítható meg, ha az adott eljárási szabálysértés a per érdemi döntésére kihatott, továbbá orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges.

Az, hogy az elsőfokú bíróság a felperes álláspontja szerint a bizonyítékokat esetlegesen nem megfelelően mérlegelte vagy indokolási kötelezettségének nem tett teljes mértékben eleget, nem alapozza meg az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését. A bizonyítékok mérlegelésének és az ítélet indokolásának hiányosságait – amennyiben a tényállás megállapításához szükséges adatok rendelkezésre állnak – a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján a másodfokú bíróság is pótolhatja. A másodfokú bíróság ugyanis teljes egészében felülbírálhatja az elsőfokú ítéletben rögzített tényállást, ahhoz nincs kötve, az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól függetlenül, önállóan mérlegelheti a bizonyítás eredményét és új tényállást állapíthat meg (EBH 2006.1526.).

Az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, az ahhoz szükséges bizonyítékok a másodfokú bíróság rendelkezésére állnak. Az elsőfokú bíróság hiányos indokolását ezen bizonyítékok alapján az ítélet tábla kiegészítette, illetve kiegészítette a hiányosan megállapított tényállást is.

Nem valósít meg az ítélet hatályon kívül helyezését indokoló eljárási szabálysértést az sem, hogy az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta a feleket az ingatlanok felújítása bekerülési költségének megállapításához szakértő kirendelésének szükségességéről, illetve arról, hogy ennek

elmaradásának, illetve a bizonyítás sikertelenségének mi a következménye. A felújítás bekerülési költségének felperes által megjelölt 385.000.000 forintos összegét ugyanis az alperes nem vitatta, így ez az adat a Pp.164.§ (1) bekezdés alapján nem is szorult bizonyításra. A jogvita eldöntése szempontjából jelentős tényállás szakértő kirendelése nélkül is megállapítható.

Tévesen hivatkozott a felperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság a feleket meghallgatásukat megelőzően nem figyelmeztette a jóhiszemű pervitel követelményeire. Az első tárgyalásra szóló idéző végzés tartalmazza a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdésében foglalt figyelmeztetést, és a bíróság az alperest személyes meghallgatását megelőzően figyelmeztette a Pp. 8. §-ára (P.24.406/2013/5. számú jegyzőkönyv 3. oldal) Erre feltehetően megtörtént a felperes figyelmeztetése is, bár kétségtelen, hogy a felperes személyi adatainak felvételét követően leírási hiba következtében a Pp. 8. §-ára történt figyelmeztetést tartalmazó mondatnak csak az első fele lett jegyzőkönyvezve.

A felperes fellebbezési hivatkozásával szemben a tárgyalási jegyzőkönyvek szerint a hozzátartozói kapcsolat tisztázása megtörtént a tanúvallomások előtt és a bíróság figyelmeztette a tanúkat esetleges mentességükről, tájékoztatta a tanúkat a személyi adatok zártan történő kezelésének lehetőségéről.

Az elsőfokú eljárásban tehát nem történt olyan súlyos, az ügy érdemi elbírálására is kiható eljárási szabályszegés, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna. Ezért az ítéletábla érdemben vizsgálta az elsőfokú ítéletet.

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az alábbiakkal egészíti ki:

Az alperes 1989. és 1996. év közötti időtartamban könyvkereskedelemmel foglalkozott, ... több, kiemelt helyen lévő könyvesboltot működtetett. 1996. évben a kereskedelmi tevékenységet befejezte. Ezt követően édesapja, gyermeke, valamint korábbi élettársa részvételével több korlátolt felelősségű társaságot alapított, amelyek a korábban működtetett könyvesboltok üzlethelyiségeinek bérleti jogával rendelkeztek, és amelyek az üzlethelyiségeket bérbeadás útján hasznosították. A bérleti díjakat ténylegesen minden hónapban készpénzben az alperes kapta meg. Ennek összege havonta legalább 3.200.000 forint volt.

A korlátolt felelősségű társaságokat az alperes az élettársi kapcsolat létesítését megelőzően alapította.

A ... Kft. üzletrészeit az alperes szintén 2002. évet megelőzően szerezte meg. Eredetileg ezen Kft. által működtetett üzlethelyiségben is könyvesbolt volt. Az üzlethelyiséget azonban 2003. évben büfivé alakították át. A ... Kft. üzletrészeinek tulajdonosai az alperes, illetve édesapja, majd gyermeke voltak, később azt az alperes egyszemélyes Kft.-vé alakította, amelynek kizárólagos tulajdonosa lett. A Kft. ügyvezetője az alperes gyermeke volt.

Az alperes ténylegesen nem dolgozott a ... Kft.-ben, kizárólag a társadalombiztosítási jogviszony fenntartása érdekében volt a Kft.-nél bejelentve. Így az együttélés tartama alatt ettől a Kft.-től származott más, nem önálló tevékenységből eredő jövedelme.

Ennek összege az adófizetési kötelezettség teljesítése után 2002. évben 123.637 (havi 10.303 forint),

- 2003. évben évi 484.598 (havi 40.383) forint,
- 2004. évben évi 524.008 (havi 43.667) forint,
- 2005. évben évi 557.600 (havi 46.466) forint,
- 2006. évben évi 610.490 (havi 50.874) forint,
- 2007. évben évi 642.060 (havi 53.505) forint,
- 2008. évben évi 678.960 (havi 56.580) forint,
- 2009. évben évi 703.560 (havi 58.630) forint,

– 2010. évben évi 77.476 (havi 6.456) forint volt.

Az alperesnek ezen túlmenően 2002. évben tőzsdei összetett vagy származtatott ügyletből 3.808.675 forint, 2005. évben ingatlan, vagyoni értékű jog értékesítéséből 2.620.000 forint jövedelme volt.

Az alperesnek a ... Zrt.-nél vezetett ügyfélszámláján 2002. január 1. és 2003. december 31. napja közötti időtartamban 767.455.988 forint „növelő forgalom” volt. A ... Zrt.-nél 2002. január 4. napján az alperes 125.500.312 forint értékű értékpapírral rendelkezett, az ... Rt.-nél 2002. március 5. napján 2.990.000 forint, 2002. április 24. napján 59.500.000 forint értékű értékpapírt vásárolt.

Az ítéletábra a tényállást a 21/A/1-7., valamint 23/A/3. sorszám alatti csatolt számlakivonatokat, a ... Adóigazgatósága 20. sorszám alatt csatolt személyi jövedelemadó bevallás iratai, valamint az alperesnek a 2014. március 4. napján tartott tárgyaláson (P.24.406/2013/5. számú jegyzőkönyv 6. oldal), valamint a másodfokú tárgyaláson tett nyilatkozata alapján egészítette meg.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a fenti kiegészítés mellett helyesen állapította meg, érdemben helyes döntést hozott, annak jogi indokolásával azonban az ítéletábra csak részben ért egyet.

Nem volt vitás a felek között, hogy a Ptk. 578/G. §-a szerint minősülő élettársi kapcsolatban éltek, amelynek kezdetét az elsőfokú bíróság az alperes által elismert 2002. szeptember vége, október eleji időpontban állapította meg.

A felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperes előadását egyoldalúan elfogadva állapította meg az élettársi kapcsolat kezdő időpontját, nem mérlegelte a felperes által bejelentett tanúk vallomását és iratellenesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes előadása ellentmondásos volt. Hivatkozott arra is, hogy az alperes nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, hogy a 2001. október 5. napján történt megismerkedésük után csak 2002. szeptember végén, október elején létesítettek élettársi kapcsolatot.

Helyesen fejtette ki az elsőfokú bíróság ítéletében, hogy a Pp.164.§ (1) bekezdés alapján a felperest terhelte az élettársi kapcsolat alperes által elismert időpontnál korábbi kezdetének bizonyítása és ebben a körben az alperesnek bizonyítási kötelezettsége nem volt.

Annyiban alapos a fellebbezés, hogy a felperesnek a 2013. június 11. napján tartott tárgyaláson tett személyes előadása (P.23.888/2012/16. számú jegyzőkönyv 2. és 5. oldal), valóban nem ellentmondásos. A felperes ugyanis azt adta elő, hogy 2002. január 16-án költözött az alperes budapesti ingatlanába, a gyermeke pedig ... maradt a felperes szüleinél. A felperes a gyermeket reggel elvitte iskolába, majd visszament ...re. Ez a nyilatkozat nem ellentmondásos, egyértelműen azt tartalmazza, hogy a felperes ... élt az alperes lakásában, a gyermeke pedig ... és a felperes reggelente ...ról ...re utazott annak érdekében, hogy a gyermeket iskolába vigye, majd pedig visszament ...re.

A rendelkezésre álló tanúvallomások alapján azonban nem bizonyított az a felperesi állítás, hogy a felperes valóban 2002. január hónaptól kezdődően ... élt az alperes lakásában. A felperes közeli hozzátartozói, így édesanyja, gyermeke és testvérei (P.24.406/2013/7., 11. és 15. sorszám alatti jegyzőkönyvek) ugyan a felperesi előadást erősítették meg, ezzel szemben az alperes gyermekei és unokatestvére (15. sorszám alatti jegyzőkönyv) az alperes előadását alátámasztva úgy nyilatkoztak, hogy a felek a ... utcai ingatlanban még nem éltek együtt, élettársi kapcsolatuk a ... ingatlanba történő költözéssel egyidejűleg kezdődött.

Az élettársi közös vagyon megosztása iránti perekben a felek viszonyáról jellemzően a közeli hozzátartozók rendelkeznek tudomással, ezért tanúvallomásukat kizárólag a hozzátartozói

kapcsolatra tekintettel nem lehet kizárni. A tanúvallomások azonban a nyilvánvaló érdekeltség miatt csak akkor fogadhatóak el, ha azt egyéb, objektív bizonyítékok vagy érdektelen tanúvallomások is alátámasztják. A felperes közeli hozzátartozóinak azt a nyilatkozatát, amely szerint a felperes már ... is élettársi kapcsolatban élt az alperessel, semmilyen objektív adat vagy érdektelen tanúvallomás nem támasztotta alá. Ezzel szemben az alperes hozzátartozóinak azt a tanúvallomását, amely szerint a felek csak a ...ra költözéssel egyidejűleg létesítettek élettársi kapcsolatot, teljesen érdektelen tanúvallomások is megerősítették. Így az alperessel hozzátartozói vagy érdekeltségi kapcsolatban nem álló ... (15. sorszám alatti jegyzőkönyv 12. oldal), illetve ... (15. sorszám alatti jegyzőkönyv 13. oldal) tanúvallomása, akik az alperessel egyezően úgy nyilatkoztak, hogy az ... utcai lakásban az alperes még korábbi élettársával élt együtt, a felperes nem lakott itt.

A rendelkezésre álló bizonyítékok helyes mérlegelése alapján állapította meg tehát az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperes nem bizonyította az élettársi kapcsolatuk 2002. január hónapban történt kezdetét.

Alaposan hivatkozik a felperes fellebbezésében arra, hogy téves az elsőfokú bíróságnak az a jogi álláspontja, amely szerint az élettársi kapcsolat alatt szerzett vagyontárgyakra a közös szerzés vélelme nem áll fenn. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntéssel szemben a Legfelsőbb Bíróság elvi határozatában és több eseti döntésében kifejtette, hogy az élettársi kapcsolat fennállása alatt keletkezett vagyonszaporulatra a közös szerzés vélelme érvényesül. Az élettársi közös szerzés vélelmével szemben a saját vagyoni hozzájárulásra hivatkozó felet terheli annak bizonyítása, hogy a vagyontárgy megszerzése nem az élettársi közös vagyonból, hanem saját vagyoni eszközeinek felhasználásával történt (EBH 2010.227; BH 2007.122.).

Élettársak között eltérő megállapodás hiányában vélelem szól amellett, hogy az együttélésük ideje alatt megszerzett vagyontárgyak – a szerzésben való közreműködésük arányában – a közös tulajdonukat képezik. Ezért az együttélés ideje alatt szerzett egyes vagyontárgyak megszerzésében való közreműködését az igényt érvényesítő élettársnak nem kell külön bizonyítania. (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.21.364/2000/6; Pfv.II.20.357/2011/9.számú ítélet)

Ha az élettársak az egyikük kizárólagos tulajdonában lévő ingatlanon együttélésük alatt értéknövelő beruházásokat végeznek, a másik élettárs nem csupán az általa ténylegesen elvégzett munkák megtérítésére tarthat igényt, hanem vélelem szól a beruházások közös vagyoni jellege mellett. (Pfv.II.20.044/2011/4. számú végzés)

A Ptk. 578/G. § (1) bekezdésének ezen értelmezéséből kiindulva tehát vélelem szól amellett, hogy a felek élettársi együttélése alatt keletkezett vagyonszaporulat – az épületek felújítása folytán bekövetkezett értékelkedés és az ingóságok – az élettársi közös vagyon felhasználásával keletkezett és az az élettársak közös vagyont képezi. Ehhez képest a felperest a közös szerzésben való közreműködése arányának bizonyítása terhelte, az alperest pedig az, hogy a vélelemmel szemben a vagyonszaporulat nem az élettársi közös vagyon, hanem kizárólag saját vagyoni eszközeinek felhasználásával keletkezett.

Annak eldöntése érdekében, hogy a vagyonszaporulat az élettársi közös vagyonból vagy az alperes saját vagyoni hozzájárulásából keletkezett, elsődlegesen azt kell tisztázni, hogy az élettársak vagyoni viszonyaiban mi minősül közös-, illetve különvagyonnak. A házastársakra vonatkozó jogi szabályozással szemben ugyanis – amely szerint a Csjt. 27. § (1) bekezdése, illetve 28. §-a egyértelműen rögzíti, hogy mi minősül a házastársak közös, illetve különvagyónak – a Ptk. 578/G. §-a ilyen szabályozást nem tartalmaz. A Ptk. nem is használja az élettársak viszonylatában a közös-, illetve különvagyon fogalmát.

A bírói gyakorlat a kifejezett jogi szabályozás hiányában az élettársi különvagyonról a Csjt.

szabályának analógiájára fogalmazza meg azzal, hogy az élettársak összvagyonán belül a házastársi vagyonszösséghez hasonlóan három alvagyont lehet megkülönböztetni: az egyik, illetve a másik élettárs különvagyonát, továbbá a közös vagyont.

Élettársak esetén is közös vagyonnak kell tekinteni a vagyonnak azt a részét, amelyet a felek az élettársi jogviszony tartama alatt akár együttesen, akár külön-külön, de a közös tulajdonszerzés – legalább hallgatolagos – célzatával szereztek meg azzal, hogy a közös tulajdoni hányad mértékének alapjául szolgáló szerzési arány meghatározása során az élettársak kizárolagos tulajdonú hozzájárulásának az egészét, valamint a közös tulajdonú hozzájárulásnak az egyes élettársakra eső hányadát egyaránt figyelembe kell venni.

Különvagyonnak minösül ugyanakkor az a vagyon, amelyet valamelyik élettárs már az élettársi jogviszony kezdete előtt, illetve annak tartama alatt külön, a kizárolagos tulajdonszerzés célzatával szerzett. (Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.21.364/2000/6.)

A közös szerzés vélelmével szemben tehát bármelyik élettárs bizonyíthatja azt, hogy az élettársi kapcsolat tartama alatt megszerzett valamely vagyontárgy vagy vagyonszaporulat azért nem képezi az élettársak – szerzésben való közreműködés arányának megfelelő mértékű – közös tulajdonát, mert az valamelyik élettárs különvagyon, tehát olyan vagyontárgy a) amely az élettársi kapcsolat létesítésekor már megvolt, b) amelyet az élettársak valamelyike az élettársi kapcsolat tartama alatt öröklés jogcímén szerzett meg vagy ajándékba kapott, c) amely az élettársak valamelyikének a személyes használatra szolgáló és szokásos mértékű, illetve mennyiségű vagy d) az említett különvagyon tárgyak értékén szerzett vagyontárgynak minösül. (BH 2002.229.)

Ugyanakkor a bírói gyakorlat szerint az élettársak vagyoni viszonyaiban nem lehet alkalmazni a Csjt. 27. § (1) bekezdés azon rendelkezését, amely szerint az életközösség fennállása alatt keletkezett különvagyon haszna közös vagyon. (BDT 2015.3347.) Ennek indoka az, hogy a Csjt. 28.§ (1) bekezdése ténylegesen csak felsorolja azon lehetséges esetek körét, amikor a másik házastárs a vagyontárgy megszerzésében semmilyen mértékben nem vesz részt, ezért nem is indokolt, hogy a vagyontárgyban részesedjen. Ezzel szemben az a rendelkezés, amely szerint a különvagyon haszna közös vagyon, a jogalkotó döntésének eredménye; a jogalkotó indokoltan látta, hogy a házastársak viszonyában a különvagyon befolyó haszna közös vagyont eredményezzen. Ezt azonban már nem lehet kiterjesztően értelmezni, és kifejezett jogszabályi rendelkezés nélkül nem lehet az élettársak vagyoni viszonyaira is alkalmazni.

Ebből következően nem lehet közös vagyonnak tekinteni az egyik élettárs tulajdonában álló ingatlan bérbeadásából befolyt jövedelmet (BDT 2015.3347.), illetve a különvagyon kft. üzletrésznek az életközösség fennállása alatt keletkezett osztaléka a különvagyon haszna, (Pfv.II.21.858/2005.) így az szintén az élettárs különvagyonát képezi.

Ezen kivételtől eltekintve a házassági vagyonszösség szabályainak analóg módon történő alkalmazásával tehát az élettársak közös vagyonát kizárolag a feleknek az együttélés tartama alatt a ... Kft.-vel fennállt munkaviszonyból, illetve egyéb, nem önálló tevékenységből befolyt jövedelme képezte.

Az alperes saját vagyona az a legalább 187.990.000 forint összegű készpénz megtakarítás, amellyel már az élettársi kapcsolat létesítését megelőzően rendelkezett. Az alperes saját vagyona továbbá az élettársi kapcsolat létesítése előtt általa alapított kft.-nek az a legalább 300.800.000 forint összegű, az üzlethelyiségek bérleti díjából származó bevétele, amely az alperes tevékenysége nélkül, személyes közreműködésétől függetlenül, kizárolag az alperes vagyoni hozzájárulásának eredményeként keletkezett.

Alapítanul sérelmezi a felperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság annak vizsgálata nélkül állapította meg az alperes részére havonta befolyt bérleti díjak összegét, hogy azok egy része esetlegesen az alperes volt élettársát illették meg. A felperes maga jelölte meg, hogy bérleti díj címén havonta legalább 3.200.000 forinthez jutott az alperes (P.23.888/2012/6. számú jegyzőkönyv

4. oldal) Ezt az állítását az alperes nem vitatta, ezért a felperes ezen állítása nem is szorult bizonyításra. Erre irányuló bizonyítási indítvány hiányában pedig fel sem merülhetett a perben az alperes volt élettársnak tanúkénti kihallgatása.

Ezen adatok ismeretében azt kellett eldönteni, hogy az ingatlanok felújítása miatti értékelkedés, valamint az ingóságok vásárlásával bekövetkezett vagyonszaporulat az élettársak közös szerzésének eredményeként vagy az alperes saját vagyonának felhasználásával keletkezett.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor vizsgálta, hogy a közös szerzésben a felperes közreműködése megállapítható-e és ha igen, az milyen arányú. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban tévesen állapította meg azt az elsőfokú bíróság, hogy a felperes – állításával ellentétben – nem rendelkezett olyan jövedelemmel, amely javára a szerzésben való közreműködést eredményezhetett.

A felperes valóban ellentmondásosan nyilatkozott arról, hogy a büféből származó keresetéhez hozzájutott-e, illetve annak mennyi volt az összege. Téves azonban az elsőfokú bíróságnak ebből az ellentmondásos nyilatkozatból levont azon következtetése, hogy amennyiben nem jutott hozzá a munkabéréhez a felperes, akkor azt a ... Kft.-vel szemben érvényesíthetné. Jelen perben ugyanis a felperes nem azt sérelmezi, hogy nem jutott hozzá az őt megillető munkabérhez és nem ezt a követelését kívánja az alperessel szemben érvényesíteni, hanem az az állítása, hogy az együttélés alatt szerzett jövedelmének, – mint különvagyonának – fele az élettársi együttélés alatt keletkezett vagyonszaporulathoz való közreműködéseként számolandó el.

Nem vitatott, hogy a felperes a ... Kft. alkalmazottja volt és az alperes állítása szerint az őt megillető munkabéréhez hozzá is jutott. A felperesnek a ... Kft.-vel fennálló munkaviszonyát és munkabérének összegét igazolják a kereseti igazolások (P.23.888/2012/15. szám alatt csatolt iratok), valamint a ... Adóigazgatóságának a személyi jövedelemadó bevallásra vonatkozó iratai (P.24.406/2013/19. szám).

A felperest a ... Kft.-vel fennálló munkaviszonya alapján kizárólag a személyi jövedelemadó bevallás adatai által igazolt összegű munkabér illette meg, a szerzéshez való hozzájárulásaként tehát csak és kizárólag ezen a címen felvett, mintegy 8.100.000 forint körüli összeg számolható el. Helyesen hivatkozott arra az elsőfokú bíróság, hogy a felperest akkor is csak ez az összeg illette meg, ha a felek között kialakult gyakorlat szerint a felperes a büfé teljes bevételehez hozzájutott, azzal rendelkezhetett is, illetve azt ő adta át az alperesnek, mint a Kft. tulajdonosának.

A felperes a munkabérén felül a szerzésben való közreműködéseként kérte elszámolni az építkezésen általa elvégzett segédmunka értékét, amelyet 2002. májustól 2010 júliusáig 7.722.000 forint összegben határozott meg.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes nem bizonyította az építkezés során kifejtett személyes munkavégzésének, munkaszervezésének, anyagfuvarozási tevékenységének olyan mértékét, amely a szerzésben való közreműködésének arányát ezen a címen emelte. Ezt a felperes fellebbezésében vitatta, és sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta ennek a megállapításnak az indokolását, illetve a felperes által felajánlott bizonyítékokkal szemben kizárólag az alperes előadását és az általa előállított tanúk vallomását fogadta el.

A fellebbezés annyiban alapos, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 221.§ (1) bekezdésében megfogalmazott indokolási kötelezettségének ebben a körben valóban nem tett eleget. Ezért az elsőfokú ítélet hiányos indokolását az ítéltábla az alábbiak szerint pótolja:

A felperes azt állította, hogy 2002. májustól 2003 decemberéig reggeltől estig, napi 8 órában; 2003

decemberétől 2010 júliusáig pedig napi 4 órában végzett segédmunkát az építkezésen. (21/F/1. sorszám alatt csatolt irat) Az alperes állítása ezzel szemben az volt, hogy a felperes az építkezésben nem segített (5. szám alatti jegyzőkönyv 5. oldal).

A felperesnek azt az állítását, hogy a felújítási munkákban segédmunkásként napi rendszerességgel folyamatosan részt vett, még a tanúként kihallgatott közeli hozzátartozói – édesanyja, ... (7. sorszám alatti jegyzőkönyv 2. oldal), gyermeke, ... (7. sorszám alatti jegyzőkönyv 5. oldal), valamint a testvére, ... (11. sorszám alatti jegyzőkönyv 2. oldal) – sem támasztották alá. Ezek a tanúk csak azt igazolták, hogy a felperes alkalmanként a megrendelt vízszerezéshez szükséges anyagokat hazaszállította, illetve a hozzátartozóival együtt a kerti munkákban részt vett. Egyik tanú sem erősítette meg azt a felperesi állítást, hogy a felújítási, építkezési munkákban dolgozott.

A felperes testvére, ... (15. sorszám alatti jegyzőkönyv 2. oldal) tanúvallomásában ugyan úgy nyilatkozott, hogy a felperes az építkezésnél, – a cserép leszedésénél és tisztogatásánál, a vakolat leverésében és a padló felszedésében – segített, ez a tudomása azonban kizárólag a felperestől származott, és más bizonyíték nem támasztotta alá.

Ezzel szemben további tanúk kifejezetten cáfolták azt a felperesi állítást, hogy fizikai munkával is részt vett az építkezésben. Így ... (21. sorszám alatti jegyzőkönyv 6. oldal) úgy nyilatkozott, hogy a kis ház bontásának időszakában a felperes legfeljebb sétálgatott, majd a kis ház elkészülte után többnyire a lakásban tartózkodott, még a kertbe sem járt ki. Annak ellenére, hogy a tanú 2002 nyaratól dolgozik az alperesnél, a felperest nem látta az építkezés során munkát végezni. Ez a tanú az alperessel jelenleg is alkalmazotti kapcsolatban áll, így tanúvallomását ennek a ténynek az ismeretében kell mérlegelni. A tanúvallomást azonban az ítéletábra elfogadta bizonyítékként, mert azzal teljesen egyező tanúvallomásokat tettek az alperessel jelenleg semmilyen függőségi viszonyban nem álló, teljesen érdektelen tanúk is.

Így ... tanú (21. sorszám alatti jegyzőkönyv 9. oldal), – aki 2006-tól dolgozott kőművesként az építkezésen – szintén úgy nyilatkozott, hogy mialatt az alperessel együtt dolgozott, addig a felperes legfeljebb egyszer-kétszer ment fel hozzájuk. A felperest még a kertben sem látta dolgozni soha. Egyértelműen azt adta elő a tanú, hogy a felperest látta az építkezésnél, de nem vett részt a munkákban, legfeljebb a padon ült vagy sétált.

Ugyanígy nyilatkozott a teljesen érdektelen ... (21. sorszám alatti jegyzőkönyv 12. oldal) és ... tanú, (21. sorszám alatti jegyzőkönyv 12. oldal) akik egyezően mondták el, hogy hosszabb ideig dolgoztak az építkezésen, ennek ellenére a felperest nem látták fizikai munkát végezni, a felperes egyszer ment fel a tetőre, de csak azért, hogy megnézzé mit dolgoznak.

Ezen tanúvallomások alapján nem bizonyított, hogy a felperes fizikai munka végzésével részt vett az épületek felújításában. A tanúk által igazolt, megrendelt vízszerezési anyagok hazaszállítása, illetve szüleivel együtt a kertben végzett munkák pedig nem érik el azt a mértéket, amelynek az építkezéshez való hozzájárulásként pénzben is kifejezhető értéke lenne, illetve meghaladná az élettársi kapcsolat fennállása miatt elvárható segítségnyújtás kereteit. Teljesen alaptalan tehát a felperesnek az az állítása, hogy 7.722.000 forint értékű munka végzésével hozzájárult az építkezéshez, ezért helyes döntéssel utasította el az elsőfokú bíróság a felperes ezen alapuló igényét.

A szerzésben való közreműködésének arányát növelő, illetve megtérítést igénylő tételként kérte elszámolni a felperes az általa 2002. január 1. és 2010. július 31. napja közötti időtartamban elvégzett havi 80.000, összesen 8.240.000 forint értékű háztartási munka ellenértékét.

Az elsőfokú bíróság ítéletében azt állapította meg, hogy a felperes nem végzett olyan mértékű háztartási munkát, amely a szerzésben való közreműködés arányának meghatározása során elszámolható lenne.

A felperes fellebbezésében sérelmezte és teljesen életszerűtlennek tartotta az elsőfokú ítéletnek ezt a megállapítását, mert kilenc évi együttlét alatt kizárt, hogy a felperes ne főzött vagy ne mosott volna az alperesre. A tanúvallomások ugyanis bizonyították azt a felperesi állítást, hogy a felperes tudott főzni és a vendéglátások során is hozzájárult a vendégek kiszolgálásához. Sérelmezte, hogy ebben a körben a tényállást az elsőfokú bíróság kizárólag az alperes előadása és az általa bejelentett tanúk vallomására alapította.

Egyetért az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával, hogy a felperes javára nem állapítható meg olyan mértékű háztartási munka végzése, amely a szerzésben való hozzájárulásának arányát növelné.

A Ptk. 578/G. § (1) bekezdésének második fordulata valóban úgy rendelkezik, hogy a háztartásban végzett munka a szerzésben való közreműködésnek számít. Ezen jogszabályi megfogalmazás azonban nem azt jelenti, hogy a háztartási munka végzését automatikusan szerzési arányt növelő tételként kell elszámolni. Csak akkor számolható el, ha az együttélés tartama alatt hasonló jellegű tevékenységet a másik fél egyáltalán nem végzett, vagy az arra hivatkozó fél által elvégzett háztartási munka jelentősen meghaladta a másik fél által végzett hasonló munkát.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes nem kényszerült arra, hogy olyan mértékben vegyen részt a háztartási munka végzésében, ami javára külön elszámolást eredményezne. A feleknek nem volt közös gyermeke, akinek ellátásról a felperesnek gondoskodnia kellett volna és a tanúvallomások alapján az is bizonyított, hogy a háztartás ellátásában, a ház körüli munkák elvégzésében fizetett alkalmazottak is az alperes rendelkezésére álltak.

Ezt a tényt ugyan a felperes vitatta, de az alperes üzlettársa, illetve barátja, ... és ... tanúk (15. sorszám alatti jegyzőkönyv 12. és 13. oldal) is egyezően adták elő, hogy az alperesnek a háztartásban volt segítsége. Az alperes távoli hozzátartozója, ... is igazolta, hogy édesanyja, ... volt az alperes házvezetőnője ...n is. Teljesen érdektelen tanúk, – így ..., ... és ... (21. sorszám alatti jegyzőkönyv 3, 11. és 13. oldal), – is bizonyították, hogy a háztartási munkát hetente többször bejárónő végezte.

A 2004. június óta kisebb, nagyobb megszakításokkal az alperesnél jelenleg is bejárónőként dolgozó ... tanúvallomása (21. sorszám alatti jegyzőkönyv 6. oldal) szintén bizonyítja, hogy az élettársi kapcsolat fennállása alatt is hetente két-három alkalommal végezte az alperes megbízása alapján a háztartási munkát és ezen belül takarította a felek lakrészét is. Ezen tanú vallomása a felperes fellebbezésében kifejtettek ellenére teljesen hitelt érdemlőként elfogadható, függetlenül attól, hogy a tanú a felperes kérdésére egyértelműen nem emlékezett az antik óra helyére.

Az érdektelen tanúvallomások tehát egybehangzóan megerősítik azt az alperesi állítást, hogy az együttélés teljes tartama alatt volt fizetett alkalmazott, aki a háztartási munkát végezte. Ez nem zárja ki, hogy szükség esetén a felperes is részt vett benne, de ugyanakkor azt jelenti, hogy a felperes nem kényszerült olyan jelentős mértékű háztartási munka végzésére, amely javára a szerzésben való közreműködésként külön elszámolást eredményezhetne. Ez azért sem indokolt, mert a felperes sem vitatta, hogy az alperes az építkezésben történő részvétele mellett a ház körül felmerülő, nagyobb fizikai erőfeszítést igénylő kerti munkákat is elvégezte. A felperes által elvégzett házi munka tehát nem haladhatta meg az alperes által végzett hasonló jellegű munkát olyan mértékben, ami a felperes javára külön elszámolást eredményezett volna.

A felperes javára tehát a szerzésben való közreműködésként kizárólag a ... Kft.-től származó munkabére számolható el.

Az élettársi kapcsolat fennállása alatt az alperes nem vitatottan nem állt munkaviszonyban, személyes munkavégzéssel járó vállalkozási tevékenységet nem végzett, kizárólag az építkezést szervezte, illetve ott dolgozott. A ... Kft.-től folyt be más, nem önálló tevékenységből származó

jövedelme, amelynek havi összege 41.400 és 58.600 forint közötti; a teljes együttélés időtartama alatt pedig 4.500.000 forint körüli összeg volt.

Ez azt jelenti, hogy az együttélés tartama alatt a feleknek a munkabérből, illetve hasonló tevékenységből befolyó közös jövedelme havi 99.000 és 202.000 forint közötti összeg volt.

A felperes előadása az volt, hogy az élettársi kapcsolat tartama alatt a ... Kft. által működtetett büfé bevételeiből éltek úgy, hogy a tiszta bevételt, - ami eredetileg havi 1-1.500.000 forint forint, majd 2008. végétől ennek fele volt – a felperes készpénzben hazavitte. Havonta körülbelül 2-300.000 forintot fordítottak a megélhetésükre, az ezt meghaladó összeget pedig az építkezésre költötték (P.23.888/2012/16. számú jegyzőkönyv 2. és 4. oldal).

Az ítélet tábla álláspontja szerint a felek életvitele alapján kizárt, hogy megélhetésüket havonta 300.000 forintból fedezni tudták. Ezen kiadások közé tartoznak ugyanis a kétlakásos, 200 m²-es lakrész fenntartási költségei, a felperes gyermekének eltartásával felmerülő költségek, az alperesnek a házasságából született három gyermeke tartásához történő hozzájárulásának költségei, a személygépkocsik fenntartásának és az utazásoknak a költségei, illetve ezen belül kell elszámolni a felek rendszeres egzotikus utazásainak, síelésének költségét is.

Abban az esetben, ha a megélhetési költségeik mégsem haladták volna meg a havi 300.000 forintot, ezt sem fedezte volna a feleknek a munkaviszonyból, illetve más jellegű tevékenységből származó és közös vagyonnak minősülő havi 99.000 és 202.000 forint közötti bevétele. Vagyis megélhetésük havi költségeit is csak úgy tudták biztosítani, hogy a befolyó havi jövedelmüket az alperes a saját vagyonából származó bevétellel kiegészítette. Ez egyben azt is kizárja, hogy a felek közös bevételeiből hozzájárultak az építkezéshez.

A felperes – alperes által nem vitatott – előadása szerint az alperesnek a Kft.-ken keresztül befolyt havi bevétele az üzlethelyiségek bérbeadásából legalább 3.200.000 forint volt. Ennek összege az élettársi kapcsolat teljes tartama alatt 300.800.000 forint volt.

Ezen túlmenően bizonyított az is, hogy az alperes az élettársi kapcsolat létesítését megelőzően 2002. január 1. és 2002. március 5. napja között legalább 187.990.000 forint összegű készpénz megtakarítással rendelkezett.

Ezekből az adatokból az a következtetés vonható le, hogy a feleknek az élettársi kapcsolat fennállása alatt befolyó és közös vagyonnak minősülő bevétele még a megélhetésüket sem fedezte és ebből a bevételből az építkezésre nem tudtak fordítani. Ugyanakkor bizonyított, hogy az alperes az élettársi kapcsolat fennállása alatt olyan mértékű különvagyoni bevételhez jutott, illetve az élettársi kapcsolat létesítésekor rendelkezett olyan összegű megtakarítással, amely az építkezés felperes által megjelölt 385.000.000 forint összegű bekerülési költségét fedezte.

Jelen ügyben – a jogvita azon sajátosságára tekintettel, hogy az élettársi kapcsolat fennállása alatt befolyó jövedelme a feleknek a megélhetési költségeiket sem fedező alacsony összegű, míg az építkezés bekerülési költsége rendkívül magas, a felek 158 évi átlag bevételét elérő összegű volt – az ítélet tábla az élettársi kapcsolat teljes tartama alatti szerzési arány pontos megállapítása nélkül is kétséget kizáróan bizonyítottan látta, hogy az építkezés kizárólag az alperes saját vagyoni hozzájárulásának a felhasználásával valósult meg.

A felperes fellebbezési érvelésével szemben ez annak ellenére kétséget kizáróan bizonyított, hogy az alperes nem igazolta a felújítás során felhasznált anyagok vételárának és munkadíjainak a saját vagyonából történt kifizetését. Miután a feleknek erre a célra fordítható közös vagyona nem volt, és az alperes bizonyítottan létező külön vagyonán kívül más forrásból nem lehetett az építkezés költségeit fedezni, ezért szükségtelen annak külön bizonyítását megkövetelni, hogy az építkezés egyes tételeiben felmerülő költségeit az alperes a saját vagyonából fedezte.

Ezen indokok alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét az indokolás kiegészítésével a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A felperes az elsőfokú eljárás során teljes mértékben pervesztes lett, ezért az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján helyesen kötelezte a felperest az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt teljes kereseti illeték megfizetésére. A perköltség viselésének a szabályai nem biztosítanak lehetőséget a bíróság számára arra, hogy a pernyertesség-pervesztesség aránya alapján megállapított perköltséget és ezen belül az illetéket az elsőfokú bíróság mérsékelje.

A másodfokú eljárásban a felperes teljes mértékben pervesztes lett, ezért az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdés alapján megállapított mértékű fellebbezési illeték megfizetésére az ítéltábla a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 239. §. alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte.

Ugyanezen jogszabályi rendelkezések alapján köteles a felperes az alperes ügyvédi munkadíj formájában felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére, melynek mértékét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján állapította meg, illetve az (5) bekezdés alapján a ténylegesen elvégzett ügyvédi munkával arányban álló összegre mérsékelte. Ennek során figyelembe vette, hogy az alperesi képviselőnek csak egy másodfokú tárgyaláson kellett megjelennie, illetve egy írásbeli ellenkérelmet terjesztett elő.

..., 2016. március 3.

. Lukács Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Nyíróné dr. Kiss Ildikó
előadó bíró

. Örkényi László s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: